

CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER

30 DE MARÇ DE 2018

Is 52, 13 – 53, 12; He 4, 14-16; 5, 7-9; Jo 18, 1 – 19, 42

En el poema d'amor que és el llibre bíblic del Càntic dels Càntics, l'espòs diu a l'esposa: *Obre'm, germana meva, estimada meva. M'has robat el cor* (Ct 5, 2; 4, 9). *M'has robat el cor*. És una frase, germans i germanes, que encara diem nosaltres, entre enamorats, entre persones que s'estimen. Però mai no ha tingut un significat tant intens i tant sublim com quan es pot aplicar a Jesús, l'Espòs per excel·lència de l'Església, de la humanitat. Ell estimà al màxim, *fins a l'extrem* diu l'evangelista Joan (cf. Jo 13, 1). Perquè no sols ho ha donat tot sinó que ha arribat fins al do cruent de si mateix dalt la creu. I això viscut d'una manera ben conscient: *sabia que havia arribat la seva hora*, diu també l'evangelista (cf. ibídem). Formen part del seu amor sense límits els dolors físics: la manca de descans, la fatiga del judici i d'anar d'una banda a l'altra, la flagel·lació, la coronació d'espines, la crucifixió, les ferides dels claus, la set ardent, la dificultat a respirar, l'ofec cada vegada més intens,... I també formen part del seu amor sense límits els dolors morals: la traïció de Judes, el rebuig i el menyspreu de les autoritats religioses, les negacions de Pere, els insults, els crits de la gent demanant la mort en creu, la displicència dubitativa de Pilat, la condemna, l'abandó de gairebé tots els seus deixebles, la solitud, el silenci del Pare,... Ell que estimà intensament *els seus que eren al món* ara mostra fins a quin punt és capaç d'estimar (cf. ibídem). Tot a la passió i a la creu, igual com tota la seva existència, és una donació d'amor.

Ell, en aquest amor es pot fer seves interiorment les paraules profètiques del Càntic que he citat: *M'has robat el cor*. Ho diu a la humanitat. Ho diu a l'Església. Ho diu a cadascun de nosaltres: *m'has robat el cor*. Amorosament se l'ha deixat robar *fins a l'extrem*. Fins que un soldat *li donà una llançada al costat* perquè aquell cor quedés per sempre obert de bat a bat i tothom veiés que seu amor per la humanitat dura per sempre. No hi ha res en la història de les persones que el seu amor no pugui abastar, que no pugui perdonar, que no pugui guarir. Déu –tal com ensenya sant Pau- ens *ha donat prova de l'amor que ens té* en el fet que *Crist va morir per nosaltres quan encara érem pecadors* (Rm 5, 8). Sigui quin sigui el bagatge de vida que portem a sobre, avui ens torna a dir: *M'has robat el cor*. I, amb el Càntic ens repeteix, encara: *obre'm, germana meva, estimada meva*; obre'm el teu interior, deixa-m'hi entrar.

Del *costat* obert per la *llançada en sortí sang i aigua*. L'evangelista insistia i solemnitzava el seu testimoni sobre aquest fet perquè té un significat que va més enllà de l'àmbit natural. Jesús enlairat a la creu lliura l'Esperit Sant en el seu últim alè i tot seguit del seu costat traspassat *brollen rius d'aigua viva*, diu l'evangelista Joan (cf. Jo7, 38), que donen naixença a l'Església i als sagraments que li aporten vida: l'*aigua* del baptisme i la *sang* de l'Eucaristia. La creu de Jesús, sense treure res al fet de ser un instrument cruel de suplici, és font de vida nova precisament perquè hi ha mort l'Autor de la vida.

Cantant de goig, doncs, sortim a buscar l'*aigua de les fonts del Salvador* (cf. Is 12, 3). Ens ha obert de bat a bat el cor, la font de l'amor, perquè li hem *robat el cor*. Ara som nosaltres hem de sortir a buscar la vida que ell ens dóna generosament aprofundint la nostra realitat de batejats, nodrint-nos de la seva paraula i de la seva eucaristia, intensificant la nostra comunió eclesial.

En aquesta comunió eclesial, el Papa Francesc ha demanat, també aquest any, que el Divendres Sant no ens oblidem de pregar i d'ajudar l'Església de Terra Santa, la terra on Jesús va néixer, va viure, va morir i va ressuscitar. La terra, per tant, on va ser

clavada la creu salvadora del Senyor. Amb sentit eclesial, us proposem de participar en la col·lecta que farem al final de la celebració a favor dels nostres germans en la fe presents a Terra Santa i a tot l'Orient Mitjà, perquè puguin continuar amb les obres socials, apostòliques i culturals a més de tenir cura dels llocs sants i de l'acolliment dels pelegrins.

Tot seguit, pregarem en la gran intercessió a favor de l'Església i el món; presentarem al Pare la nostra súplica confiant en la gràcia que Jesucrist ens ha obtingut amb el sacrifici de la seva vida. Acabat, adorarem la creu, amb compunció pels nostres pecats i pel mal del món, amb agraïment per l'amor sense límits de Jesucrist, amb fe, sabent que la creu és font de vida en plenitud i de resurrecció després de la mort. En adorar-la, deixem que ressonin en nosaltres aquelles paraules de l'Espòs: *obre'm, germana meva, estimada meva; m'has robat el cor*. Que no ens pugui retreure, com un impropri, "¿què més havia de fer per tu que no ho hagi fet?"

Així amb el cor renovat per la gràcia de la creu, *cantant de goig* podrem sortir a *buscar l'aigua de les fonts del Salvador*. L'aigua del perdó, de la vida i de la gràcia, l'aigua de l'Esperit i de l'amor generós (cf. Jo 7, 37-39).